

ЗАВРЪЩАНЕ ВЪ РОДНИЯ КРАЙ

Гласъ се носи презъ гори, полета изъ земята Македонска клета. Гласъ долита откъмъ Велесъ града. Пѣй ли нѣкой или нѣкой страда. Дали ми е пѣсень - оплакалка, на сирота мжченица-майка, що е седемъ сина отгледала, а сега е самъ - сама остана? Че далечъ ги врази прогониха, седемъ рани майчици откриха?!..

Или ми е пѣсень жаловита на девойка млада, гласовита, що ѝ братецъ вече три години въвъ тирански затвори какъ гине?!..

Или ми е невѣстина мжка, що се лѣе въ пѣсень за разлжка по стопанинъ, въ тъмна нощъ заминалъ — живѣ ли е той, или е загиналъ?!

Нито ми е пѣсень - оплакалка на сирота мжченица майка, нито ми е пѣсень жаловита на девойка млада гласовита, нито ми е невѣстина мжка, що се лѣе въ пѣсень за разлжка.

Най ми били отборъ млади момци, отборъ момци, млади македонци. Напредъ върви на конь раванлия, най-добриятъ юнакъ-харамия, а следъ него въвъ стройни редици, доръ до триста борци-мжченици, побрадѣли, съсъ лица хайдушки, въвъ ржцетѣ съ Манлихери пушки, на калпаци-лъвчета зашити и съсъ китка здравецъ на ушитѣ.

Като вървятъ, земята люлѣятъ, като пѣятъ, листата пилѣятъ. Гръмко цепятъ ширнитѣ простори. Пѣсеньта имъ веле и говори:

— Излѣзъ, излѣзъ, майко македонска, твойтѣ мили синове се връщатъ пакъ отново въ бащината кжща; по-срещни ги, майко, прибири ги, по юнашко чело цѣлуни ги!..

— Излѣзъ, излѣзъ, моме македонска, твойтѣ братя пакъ въ дома се връщатъ въ своята родна и обична кжща; по-срещни ги, моме, поздрави ги, съ росни китки, моме, накичи ги!